

וּבְגִין דְּבַר נֶשׁ קָאִים קָמִי מַלְכָּא עֲלָאָה נָטַל אַרְבַּע
 אַמּוֹת לְצִלוֹתֶיהָ וְאוֹקְמוּהָ דְּבִשְׁעֵינְרָא (ד"א
 בְּשִׁיעֵנְרָא) דְּסוּרְטָא דְּיוֹצֵר כֹּלָּא. וְכָל מַה דְּאָתִי בְּסִטְרָא
 דְּדַכּוּרָא בְּעֵי לִיה לְאִינִישׁ לְמִיקָם בְּקִיּוּמִיהָ וְאוֹדְקָה
 (ס"א וְיִזְדַּקָּה). בְּגִזּוּנָא דָּא כִּד אִיהוּ כֹרַע, כֹּרַע בְּכַרוּךְ, וְכִד
 אִיהוּ זָקִיף, זָקִיף בְּשֵׁם, בְּגִין לְאַחֲזָאָה שְׁבַחָא דְּדַכּוּרָא
 עַל נִזְקָבָא.

וְתָא חַיִּי דְּהָא אוֹקְמוּהָ לָּא יַעֲלִי בַר נֶשׁ אַחֲזִירִי
 רַבִּיָּה וְאַתְמָר כְּמַה דְּכְתִיב, (דְּבָרִים י') אֵת יְיָ
 אֶלְקִיךָ תִּירָא. אֵת לְאַכְלָלָא דְּבְעֵי לְמַדְחַל מִרַבִּיָּה
 בְּמוֹרָא דְּשְׁכִינְתָּא, וְדַחֲלוּ דְּתַלְמִיד, רַבִּיָּה אִיהוּ. בְּגִין
 כְּךָ בְּשַׁעֲתָא דְּצִלוֹתָא לָּא יִשְׁוֵי הַחֹא מוֹרָא לְקַמִּיָּה,
 (ד"א ל"ג לְצִלוֹתָא) אֶלָּא מוֹרָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲזוּדֵי
 וְלָא מוֹרָא אַחֲרָא.

לשון הקודש

אדם אחורי רבו, ונתבאר, כפתיוב (דברים
 א את ה' אלהיך תירא. את - לכלל
 שצריך לירא מרבו כמורא השכינה,
 ויראת תלמיד הוא רבו. משום כך
 בשעת התפלה לא ישים אותו המורא
 לפניו וד"א לתפלה, אלא את מורא
 הקדוש ברוך הוא לבדו ולא מורא
 אחר.

ומשום שאדם עומד לפני המלך
 העליון, נטל ארבע אמות לתפלתו,
 והקימה שבשעור וד"א בשעורו הסרט
 חבל של יוצר כל. וכל מה שבא בצד
 הזכר, צריך לאדם לעמוד בקיומו ומזדקף
 וס"א ויזדקף. כמו כן בשהוא כורע, כורע
 בכרוך. וכשהוא זוקף, זוקף בשם, כדי
 להראות את שבת הזכר על הנקבה.
 ובא וראה, שהרי אמרנו אל יתפלל

וְתָא חַיִּי צְלוֹתָא דְּמִנְחָה אֲתִקּוֹן לִיהּ יִצְחָק. וְדָאי
 כְּמָה דְּאֲתִקּוֹן אַבְרָהָם צְלוֹתָא דְּצַפְרָא לְקַבֵּל
 הֵהוּא דְּרִנָּא דְּאֲתִדְבַק בֵּיהּ. וְכֵן (ד"א קד) יִצְחָק אֲתִקּוֹן
 צְלוֹתָא דְּמִנְחָה לְקַבֵּל הֵהוּא דְּרִנָּא דְּאֲתִדְבַק בֵּיהּ.
 וְעַל דָּא צְלוֹתָא דְּמִנְחָה מְכִי נָטִי שְׂמֵשָׁא לְנַחְתָּא
 בְּדַרְגּוֹי לְסִטְר מַעְרַב.

דְּהָא עַד לָא נָטָה שְׂמֵשָׁא לְצַד מַעְרַב אֲקָרִי יוֹם
 מַצְפְּרָא עַד הֵהוּא זְמַנָּא דְּכִתִּיב, (תהלים כב) חֶסֶד
 אֵל כָּל הַיּוֹם. וְאִי תִימָא עַד חֲשֻׁכָה, תָּא חַיִּי, דְּכִתִּיב
 (ירמיה ו) אֹי נָא לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנָּטוּ צְלָלֵי עָרַב.
 כִּי פָנָה הַיּוֹם לְקַבֵּל צְלוֹתָא דְּצַפְרָא דְּכִתִּיב חֶסֶד אֵל
 כָּל הַיּוֹם, דְּהָא כִּדְיוֹן שְׂמֵשָׁא אִיהוּ לְסִטְר מְזֻרְחָה, כִּיּוֹן
 דְּנָטָה שְׂמֵשָׁא וְנַחְתָּא לְסִטְר מַעְרַב, הָא כִּדְיוֹן אִיהוּ
 זְמַן צְלוֹתָא דְּמִנְחָה וְכִבְר פָּנָה הַיּוֹם וְאָתוּ צְלָלֵי עָרַב
 וְאֲתַעַר דִּינָא קִשְׂיָא בְּעֵלְמָא.

לשון הקודש

נִקְרָא יוֹם מִן הַבֹּקֶר עַד הַזְמַן הֵהוּא,
 שְׂפָתוֹב (תהלים כב) חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם. וְאִם
 תֹּאמַר עַד חֲשֻׁכָה – בָּא רָאָה, שְׂפָתוֹב
 (ירמיה ו) אֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יִנָּטוּ
 צְלָלֵי עָרַב. כִּי פָנָה הַיּוֹם – כִּנְגַד תְּפִלַּת
 הַבֹּקֶר, שְׂפָתוֹב חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם,
 שְׁהָרִי אִזּוּ הַשֶּׁמֶשׁ הֵיא לְצַד מְזֻרְחָה. כִּיּוֹן
 שְׂנַטָה הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּרְד לְצַד מַעְרַב, הָרִי אִזּוּ

וּבָא וּרְאָה, אֵת תְּפִלַּת מִנְחָה תִּקְוֵן
 יִצְחָק, וְדָאי כְּמוֹ שְׂתִקְוֵן אַבְרָהָם תְּפִלַּת
 הַבֹּקֶר כִּנְגַד אוֹתָהּ הַדְּרָגָה שְׂנַדְבַק בֵּיהּ.
 וְכֵן וְקָדוּ יִצְחָק תִּקְוֵן תְּפִלַּת מִנְחָה כִּנְגַד
 אוֹתָהּ הַדְּרָגָה שְׂנַדְבַק בֵּיהּ. וְעַל כֵּן תְּפִלַּת
 מִנְחָה מִפְּאֲשֵׁר נוֹטָה הַשֶּׁמֶשׁ לְרִדָּת
 בְּדַרְגּוֹתוֹ לְצַד מַעְרַב.
 שְׁהָרִי כְּטָרָם נָטָה הַשֶּׁמֶשׁ לְצַד מַעְרַב,

וּפְנֵה הַיּוֹם דַּאִיהוּ דְרַגְא דְרַחֲסָד, וְנָטוּ צְלָלֵי עָרְב
 דַּאִינוּן דְרַגְא דְדִינָא קְשִׁיָא, וְכַדִּין אֶתְחַרְב בִּי
 מִקְדָּשָׁא וְאֶתּוֹקֵד הֵיכְלָא. וְעַל דָּא תַנִּינָן דִּיהָא בַר
 נָשׁ זָהִיר בְּצִלוֹתָא דְמִנְחָה דַּאִיהוּ זְמַנָּא דְדִינָא קְשִׁיָא
 שְׂרִיָא בְּעָלְמָא. יַעֲקֹב אֶתְקִין צִלוֹתָא דְעַרְבִית דִּהָא
 אִיהוּ אֶתְקִין לָהּ וְזֶן לָהּ בְּכָל מַה דַּאֲצַטְרִיךְ, וְדַאִי
 וַאֲזִי אֶתְקִין לָהּ א, וְהָא אֶתְזַנַּת מִן וַאֲזִי דְלִית לָהּ
 נְהוּרָא מִגְרָמָה כָּלִל.

וּבְגִין כִּד תְּפִלַּת עַרְבִית רְשׁוּת דִּהָא אֶתְכַלִּילַת
 בְּצִלוֹתָא דִּיזְמָא בְּגִין לְאַתְנַהֲרָא, וְהַשְׁתָּא לָאו
 זְמַנָּא אִיהוּ. וְאִוְקִימָנָא לָהּ דִּהָא לָא אֶתְגַּלִּיא נְהוּרָא
 דִּימְכָא דִּינְהִיר לָהּ, וְאִיהִי שְׁלֵטָא בְּחִשׁוּכָא עַד זְמַנָּא
 דְּפִלְגוֹת לִילִיא דַּאֲשַׁתְּעִשַׁע קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא עִם

לשון הקודש

בְּכָל מַה שְׂצַרִיךְ, וְדַאִי שְׂוֹאֲזִי תַקֵּן אֶת
 הָא, וְהָא נְזוּנִית מְוֹאֲזִי, שְׂאִין לָהּ אִוֵר
 מִשָּׁל עֲצָמָה כָּלִל.

וּמִשׁוּם כִּד תְּפִלַּת עַרְבִית רְשׁוּת,
 שְׂהִרִי נְכַלְלַת בְּתַפְלַת הַיּוֹם כְּדִי
 שְׂתַהֲיָה מְאִירָה, וְכַעַת לָא זֶה הַזְּמַן.
 וּבְאַרְגוּ אֹתָהּ, שְׂהִרִי לָא תְּתַגַּלָּה אִוֵר
 הַיּוֹם שְׂיִאִיר לָהּ, וְהִיא שׁוֹלְטַת בְּחִשְׁבָּה
 עַד זְמַן חֲצוֹת הַלַּיְלָה, כְּשֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא מִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים בְּגַן הָעֵדֶן,

הוּא זְמַן תְּפִלַּת הַמִּנְחָה, וְכַבֵּר פְּנֵה הַיּוֹם
 וּבְאוּ צְלָלֵי עָרְב וְהַתְּעוֹרֵר הַדִּין הַקָּשָׁה
 בְּעוֹלָם.

וּפְנֵה הַיּוֹם שְׂהִיא הַדְּרָגָה שֶׁל חֶסֶד,
 וְנָטוּ צְלָלֵי עָרְב שְׂהִם הַדְּרָגָה שֶׁל הַדִּין
 הַקָּשָׁה, וְאִז נְחַרְב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִשְׂרַף
 הַהֵיכָל. וְעַל כֵּן שְׂנִינּוּ שְׂיַהֲיָה אָדָם זָהִיר
 בְּתַפְלַת הַמִּנְחָה, שְׂהוּא הַזְּמַן שְׂשְׂרוּי
 הַדִּין הַקָּשָׁה בְּעוֹלָם. יַעֲקֹב תַקֵּן תְּפִלַּת
 עַרְבִית, שְׂהִרִי הוּא תַקֵּן אֹתָהּ וְזֶן אֹתָהּ

צְדִיקָא בְּנִגְתָּא דְעָרְן, וְכִדִּין אִיהוּ זְמָנָא לְאַשְׁתַּעֲשְׂעָא
בַּר נָשׁ (ס"א וּלְמַלְעִי) בְּאוֹרֵייתָא כְּמַה דְאַתְמָר.

תָּא חַזִּי, דְדוּד אַתָּא וְאָמַר אֵלִין תְּלַת זְמַנִּין דְעָלוּתִי
דְכַתְיִב, (תהלים נה) עָרְב וּבִקְר וְצַהָרִים הָא תְּלַתָּא,
וְאִיהוּ לָא צַלִּי אֶלָּא תִרִי מְנִיחָו, דְכַתִּיב אֲשִׁיחָה
וְאֶהְמָה, וְלֹא יִתִּיר. דָּא לְעָלוּתָא דְצַפְרָא וְדָא לְעָלוּתָא
דְמַנְחָה, בְּגִין כֶּךָ אֲשִׁיחָה וְאֶהְמָה דִּיקָא. בְּצַפְרָא
דְאִיהוּ שְׁעָתָא דְחֶסֶד סְנִי לִיה בְּחֶסֶד בְּאֲשִׁיחָה,
וּבְמַנְחָה דְהוּא שְׁעָתָא דְדִינָא קְשִׁיָּא בְּעֵי הַמַּיִיה וּבְגִין
כֶּךָ וְאֶהְמָה. וּלְבַתָּר כֶּד אֲתַפְּלִיג לִילִיא הָוָה קָם
בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבֵתָן כְּדָקָא (דף קלג ע"א) יָאוּת דְכַתְיִב, (תהלים ס"ב)
וּבְלִילָה שִׁירָה עֲמִי וְהָא אֲתַמָּר.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָזְלוּ. אֲזַל הָהוּא בַּר נָשׁ בְּחַדְרִיה
עַד טְבַרְיָה. עַד דְּהוּוּ אָזְלוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן

לשון הקודש

דיק אשִׁיחָה וְאֶהְמָה. בְּבִקְר, שְׁהִיא שְׁעַת
הַחֶסֶד, מְסַפִּיק לוֹ בְּחֶסֶד בְּאֲשִׁיחָה.
וּבְמַנְחָה, שְׁהִיא שְׁעַת הַדִּין הַקָּשָׁה, צְרִיךְ
הַמַּיִדָּה, וּמִשׁוּם כֶּךָ וְאֶהְמָה. אַחַר כֶּךָ
בְּשִׁנְחָלְק הַלְלִיָּהּ, הָיָה קָם לְשִׁירוֹת
וְתוֹשְׁבוֹת כְּרָאוּי, שְׁכַתוּב (תהלים ס) וּבְלִילָה
שִׁירָה עֲמִי, וְהָרִי נִתְבָּאָר.
קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהָלְכוּ. הַלֵּךְ אוֹתוֹ הָאִישׁ

וְאִז הַזְמַן שְׁהָאָדָם יִשְׁתַּעֲשַׂע וְלִלְמַד
בְּתוֹרָה, כְּמוֹ שְׁנֵתְבָאָר.
כֹּא רָאָה, דְדוּד כֹּא וְאָמַר שְׁלִשְׁת זְמַנִּין
הַתְּפִלוֹת הַלְלוּ, שְׁכַתוּב (תהלים נה) עָרְב
וּבִקְר וְצַהָרִים, הִנֵּה שְׁלִשָּׁה. וְהוּא לֹא
הַתְּפִלָּה אֶלָּא שְׁנַיִם מֵהֶם, שְׁכַתוּב
אֲשִׁיחָה וְאֶהְמָה, וְלֹא יוֹתֵר. זֶה לְתַפְּלַת
הַבִּקְר – וְזֶה לְתַפְּלַת הַמַּנְחָה. מִשׁוּם כֶּךָ

תָּא חַוִּי, תְּפִלוֹת בְּגֵגֵד תְּמִידִין תְּקַנּוּם רַבָּנָן דְּאַנְשֵׁי
 כְּנֶסֶת הַגְּדוֹלָה, בְּגִין דְּאַשְׁכְּחָן תְּרִי דְכִתִּיב, (במדבר כח)
 אֶת הַכֶּבֶשׂ אַחַד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
 תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים. וְאֵינּוֹן מִתְקַרְבִּין בְּחַוִּי תְרִי זְמַנֵּי
 דְיוֹמָא דְאֵינּוֹן זְמַנֵּין לְעִלוֹתָא.

אָמַר הַהוּא גִבְרָא הָא בְּקַדְמֵיתָא אָבוֹת תְּקַנּוּם לְחַוִּי
 עִלוֹתֵי, וּמַה דְאַתְקִינּוּ אַבְרָהָם וַיִּצְחָק הוּא
 עִקְרָא, וּמַה דְאַתְקִין יַעֲקֹב דְאֵיהּוּ שְׁבַחָא דְאַבְרָהָן
 אִמְרֵי אֵיהּוּ רְשׁוֹת וְלֹא עִקְרָא כְּחַוִּי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן הָא אֲתָמֵר. אָבֵל תָּא חַוִּי, חַוִּי
 תְרִי זְמַנֵּי דְתְרִי עִלוֹתֵי לָאו אֵינּוֹן אֱלֹא
 לְחַבְרָא לְיַעֲקֹב בְּעַדְבֵיהּ, כִּינּוֹן דְאַתְחַבְרוּ דָּא בְדָא אֵינּוֹן
 לָא צְרִיכִין יְתִיר, דְכִינּוֹן דְאַתְיְהִיבַת אֲתָתָא בֵּין תְרִין
 דְרוּעִין וְאַתְחַבְרַת בְּנוֹפָא לָא אַעֲטְרִיד יְתִיר, וְעַל דָּא

לשון הקודש

תקנו את התפלות הללו, ומה שתקנו
 אברהם ויצחק הוא העקר. ומה שתקנו
 יעקב שהוא המשבח של האבות, למה
 היא רשות ולא עקר כמו אלו?

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חַוִּי נִתְבְּאֵר, אָבֵל בָּא
 רָאה, שְׁנֵי הַזְּמַנִּים הִלְלוּ שְׁתֵּי
 הַתְּפִלוֹת אֵינָם אֱלֹא לְחַבְרָא אֶת יַעֲקֹב
 לְגוֹדְלוֹ. כִּינּוֹן שֶׁהִתְחַבְּרוּ זֶה עִם זֶה, אֵינּוֹן
 צְרִיכִים יוֹתֵר. שְׁכִינֵין שְׁנַתְּנָה הָאִשָּׁה בֵּין

עמו עד טבריה. בעודם הולכים, אמר
 רבי שמעון, בא ראה, תפלות בגג
 תמידין תקנום החכמים של אנשי כנסת
 הגדולה, משום שנמצאות שתיים,
 שכתוב (במדבר כח) את הכבש אחד תעשה
 בבקר ואת הכבש השני תעשה בין
 הערבים, והם נקראים בשני הזמנים
 הללו של היום, שהם זמני התפלה.
אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ, חַוִּי בְּתַחֲלָה הָאָבוֹת

אֲנִי בְּעֵינַי לְאַתְעָרָא תִּרְיָן דְּרוּעִין בְּגִין דְּאַתְיְהִיבַת
בִּינְיָהוּ, בִּינָן דְּאִיהִי בִּינְיָהוּ, גּוּפָא וְאַתְתָּא מְלִיּיָהוּ
בְּלַחֲשׁוֹ דְּלָא לְאַדְכָּרָא.

וּבְגִין כִּד יַעֲקֹב מְשַׁמֵּשׁ בְּמָרוֹם תְּנִינָן. מָאִי בְּמָרוֹם
בְּמָה דְּאַתְ אָמַר, (תהלים צב) וְאַתְהָ מָרוֹם לְעוֹלָם
יְיָ. וְכֹלָא אִיהוּ רָזָא לְיַדְעֵי מַדִּין. אָתוּ רַבִּי אַבָּא
וְהָהוּא יוֹדָאי וְנִשְׁקוּ יְדוּי. אָמַר רַבִּי אַבָּא עַד יוֹמָא
דִּין לָא קְאִימְנָא בְּמַלְהָ דָּא בַר הַשְּׁתָּא. זַפְּאָה חוּלְקֵי
דְּזוֹכִינָא לְמִשְׁמַע לִיָּה:

וַיְבִיאָהּ יִצְחָק הָאֵהְלָה שָׂרָה אִמּוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי
הָאִי קָרָא קְשִׁיָּא. הָאֵהְלָה. לְאַהֵל שָׂרָה
אִמּוֹ מִיבְעֵי לִיָּה, מָאִי הָאֵהְלָה. דְּאַהֲדַרַת תַּפְּן
שְׂכִינְתָּא, בְּגִין דְּכָל זְמָנָא דְּשָׂרָה קִיּוּמָא בְּעַלְמָא
שְׂכִינְתָּא לָא אַעֲדֵי מִינָהּ, וְשָׂרָא הוּהָ דְּלִיקַת מַעֲרַב

לשון הקודש

ההוא ונשקו את ידו. אמר רבי אבא, עד
היום הנה לא למדתי בדבר הנה, רק
עכשו. אשרי חלקי שוכיתי לשמע אותו.
ויבאה יצחק האהלה שרה אמו. אמר
רבי יוסי, הפסוק הנה קשה. האהלה?
היה צריך להיות לאהל שרה אמו! מה זה
האהלה? שחזרה לשם השכינה. משום
שכל זמן ששרה היתה קימת בעולם, לא
זזה ממנה השכינה, ונר היה דולק מערב

שתי הזרועות ומתחברת בגוף, לא צריך
יותר, ועל פן אנו צריכים לעורר שתי
הזרועות בגלל שנתנה ביניהם. בין
שהיא ביניהם, הגוף והאשה, אז
דבריהם בלחש שלא להזכיר.

ומשום כד, יעקב משמש במרום שנינו.
מה זה במרום? כמו שנאמר (תהלים צב)
ואתה מרום לעולם ה'. והכל הוא סוד
ליודעי הדין. באו רבי אבא והיהודי

שַׁבַּת לְעֶרֶב שַׁבַּת וְהָיָה נֶהִיר כָּל אֵינֹנִי יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא,
בְּתַר דְּמִיתַת, כְּבַתָּהּ הָיָא שְׂרָגָא. פִּינּוּן דְּאַתָּת רַבָּקָה
אַתְדַּרְת שְׂכִינְתָא וְשְׂרָגָא אֲדַלִּיקַת. שָׂרָה אָמוּ, דְּדַמְיָא
לְשָׂרָה בְּכָל עוֹבְדָהָא.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר כְּמָה דְּדִיּוֹקְנִיָּה דִּיצְחָק הָוָה
כְּדִיּוֹקְנִיָּה דְּאַבְרָהָם, וְכָל מָאן דְּחָמֵי לִיצְחָק
אָמַר דָּא אַבְרָהָם, וְדָאֵי אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק,
הָכֵי נָמֵי רַבָּקָה דִּיּוֹקְנָה מִמָּשׁ הֵוֵת דִּיּוֹקְנָא דְשָׂרָה,
וּבְגִין כֶּד שָׂרָה אָמוּ וְדָאֵי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּכֹלֵא הָכֵי הוּא, אֲבָל תָּא חַזִּי,
רָזָא אִיְהוּ דְאַף עַל גַּב דְּשָׂרָה מִיתַת, דִּיּוֹקְנָה
לָא אַעֲדֵי מִן בֵּיתָא, וְלֹא אֶתְחַזִּי תַפְּנִן מִיּוֹמָא דְּמִיתַת
עַד דְּאַתָּת רַבָּקָה, פִּינּוּן דְּעָאֲלַת רַבָּקָה אֶתְחַזִּיאַת
דִּיּוֹקְנָא דְשָׂרָה, דְּכִתִּיב וַיְבִיאֶהָ יִצְחָק הָאֵהָלָה וְגו' מִיַּד
שָׂרָה אָמוּ אֶתְחַזִּיאַת תַּפְּנִן, וְלֹא הָוָה חָמֵי לָהּ בַּר

לשון הקודש

שהוליד את יצחק – כֶּד גַּם דְּמוּתָהּ שֶׁל
רַבָּקָה מִמָּשׁ הֵיָתָה כְּדְמוּתָהּ שֶׁל שָׂרָה,
וּמִשׁוּם כֶּד שָׂרָה אָמוּ וְדָאֵי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּכָל כֶּד זֶה, אֲבָל בֵּא
רְאֵה, זֶהוּ סוּד. שְׂאֵף עַל גַּב שְׂשָׂרָה מִתָּה,
דְּמוּתָהּ לֹא זֹוּה מִן הַפִּיִת, וְלֹא נִרְאָתָה
שָׁם מִיּוֹם שְׁמִתָּה עַד שְׁפָאָה רַבָּקָה. פִּינּוּן
שְׁנַכְנַסָּה רַבָּקָה, נִרְאָתָה דְּמוּתָהּ שֶׁל

שַׁבַּת לְעֶרֶב שַׁבַּת וְהָיָה מֵאִיר אֶת כָּל
אוֹתָם יָמוֹת הַשָּׁבוּעַ. אַחַר שְׁמִתָּה, כְּבָה
אוֹתוֹ הֵנֵר. פִּינּוּן שְׁפָאָה רַבָּקָה, חֲזוּרָה
הַשְּׂכִינָה וְהַדְּלִיקָה אֶת הֵנֵר. שָׂרָה אָמוּ –
שְׁדַמְתָּה לְשָׂרָה בְּכָל מַעֲשֵׂיהָ.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כְּמוֹ שְׁדַמּוּתוֹ שֶׁל יִצְחָק
הֵיָתָה כְּדְמוּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, וְכָל מִי
שְׂרָאָה אֶת יִצְחָק אָמַר זֶה וְדָאֵי אַבְרָהָם